

regning. Den ærede Ordfører omtalte tillige de Udgifter, som den nugældende Hærlov medfører, og antillode en Sammenligning mellem dem og de Udgifter, som Regjeringens Forslag vilde medføre, samt de Udgifter, som Flertallets Forslag vilde medføre. Jeg skal tillade mig at oplyse, at der ved den første Finantslov efter Hærens Vedtagelse, nemlig den for Finantsaaret 1868—69, blev ordinært bevilget til Hæren 7,624,532 Kr., og naar man fradrager de Beløb, som ere holdte ude af Betragtningen ved de Beregninger, der ledsagede Regjeringens Forslag til Hærløven, nemlig Udgifterne til selve Krigsministeriet, den topografiske Tjeneste, særlige Tillæg, personlige Tillæg m. v., bliver Summen at nedbringe til 7,394,562 Kr. Man var ved Vedtagelsen af Hærløven gaaet ud fra, at Løven paa Grund af de derved indførte Forandringer ikke skulde medføre en saa stor Udgift, man havde kalkuleret Summen noget lavere, nemlig til 7,124,000 Kroner, men det har vist sig, at der, som omtalt af den ærede Ordfører ved den tidligere Behandling, har fundet en Stigning Sted i Udgifterne til Hæren, som nu i Finantslovsforslaget for 1876—77 viser sig at være omtrent 980,000 Kr., idet der i det nævnte Finantslovsforslag til Hærens ordinære Budget forlanges 8,605,219 Kr. Naar man undersøger Forholdet nøiere, vil det imidlertid vise sig, at denne Stigning er begrundet ved to Anledninger, nemlig dels ved særlige Love, som ere vedtagne efter Hærens Vedtagelse, og dels ved den almindelige Pristigning; under de særlige Love komme ogsaa de Love, som handle om Lønningsforholdene. Det vil med andre Ord sige, at af den Stigning i Hærens Budget, som er fremkommen siden Hærens Vedtagelse, og som beløber sig til henimod 1 Million, er omtrent Halvdelen foranlediget ved de af mig omtalte særlige Love, og Halvdelen ved Pristigningen, men denne sidste kan man ikke bringe med i Beregning, naar man vil anstille Betragtninger over, hvad Hæren koster, sammenlignet med tidligere Tider. Det er jo Noget, som er en Følge af Konjunkturerne, og som man ikke saaledes kan forudsæ; men stige Udgifterne paa den ene Side, er det klart, at Indtægterne paa den anden Side i det Mindste staa i et lige Forhold dertil. — Jeg tror at kunne indskrænke mig til disse Udtalelser ved den her foresaaende Forhandling af Lovforslaget.

Ivermøes: Naar den ærede Ordfører begyndte sine Bemærkninger idag, med at sige, at ved de her foreliggende Ændringsforslag formentlig han, at Lovforslaget var bragt i en mere tilfredsstillende Form, saa vil det af de Bemærkninger, vi i dette Dieblif hørte af den ærede Krigsminister, fremgaa, at det for ham ikke er blevet synderligt mere tilfredsstillende derved, end det tidligere var. Og jeg maa ogsaa for Mindretallets Vedkommende i Udvalget beklage at maatte sige, at hvorvel

det maa erkjende, at der ved de foretagne Ændringer er indført flere vigtige Rettelser og Forbedringer i Forslaget, som det foreligger fra den Behandling, saa er dog hele Betragtningssmaaden ganske den samme, og da Mindretallet ikke har været istand til at følge denne Betragtningssmaade, kan det ikke se, at Formet bliver mere tilfredsstillende, selv om disse Ændringsforslag maatte blive vedtagne. Jeg skal iøvrigt ikke fordybe mig i disse Ændringsforslag, men kun bemærke, at med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 1 tvivler jeg i høi Grad om, at den Forandring, der her er foreslaet, at 125 ændres til 150, vil kunne gjøres paa de fleste Steder, uden at medføre ubetrydelige Beskøftninger, idet at hele Arrangementet ved Skolerne jo knap er beregnet for det Antal, som nu findes, endfjøl naar det bringes op til 25 mere. Endvidere bemærkede den ærede Ordfører med Hensyn til Ændringsforslag under Nr. 5, at det skulde være Meningen, at de i § 13 omtalte værnepligtige, Befalingsmænd kun skulde indkalbes i Krigstid. Jeg skal imidlertid bemærke, at der ikke i Patagafsen er tilsøgt „under almindelige Forhold“, og jeg formoder altsaa, at da det er blevet staaende, maa det være Ordførers Mening, at Krigsberebning regnes for ualmindelige Forhold i Fredstid; thi det vilde dog vistnok være en aldeles forkert Bestemmelse, at man ikke skulde være istand til under Krigsberebning, som dog er eller kan være Fredstid, at kunne indkalde de værnepligtige Befalingsmænd. Jeg skal kun med ganske faa Ord gjentage de Grunde, hvorfor Mindretallet ikke er i Stand til at tiltræde Lovforslaget, saaledes som det her foreligger. Det er nemlig dels for Landets Skyld, idet Mindretallets Medlemmer dels ikke kunne erkjende, at der ved denne Organisation skabes et Bævn for Landet, som er istand til at løse de Opgaver, som forsvaret med Sandsynlighed maa stille til det, og dels nære finansielle Betæneligheder derved. Det er jo ganske vist Tilfældet, at det Forslag, som foreligger her, er mindre bekosteligt end det, som er forelagt af Regjeringen, med de Ændringer, som Mindretallet foreslaar deri, men man kan jo ikke altid bedømme Sagen efter Pengeværdien alene, men maa ogsaa tage i Betragtning, hvad man faar for Pengene, og det staa klart for Mindretallet, at det, der faas ud af de Penge, som her ere foreslaaede, er meget for dyrt betalt, og at, da Forskjellen mellem de to Summer, som der er Tale om, navnlig efter de Oplysninger, som ere fremkomne fra den høitærede Krigsminister, er saa ringe, og man saaledes har Valget mellem et utilfredsstillende Bævn for noget Mindre og et tilfredsstillende Bævn for noget Mere, kan der hos Mindretallets Medlemmer ikke være Tvivl om, hvor Valget maa falde. Endvidere kan Mindretallet ikke slutte sig til Forslaget for Hærens Skyld, idet der derved skabes Pligter for Hæren, som den ikke er istand til at kunne opfylde, og